

Llibertat!

Periòdic quinzenal nacionalista

Les provocacions contra Catalunya cada dia augmenten. Què esperem a contestar?

Any II

L'Hospitalet del Llobregat, 20 de març de 1934

Núm. 16

Preu: 15 cèntims

Laureà Miró, 76

Suscripció: 1 pta. trimestre

Les provocacions contra Catalunya

Per boca d'un doctor, de dubtosa capacitat, hem hagut de sentir-nos maltractats, injuriats baixament de *perros catalanes*. No és pas la primera vegada, ni ens en estranyem. Aquestes injúries no fan res més que confirmar aquella tradició d'anticatalanisme furibund, del qual estan possessionats tots els herois de l'Espanya "*única e indivisible*".

Ço que és francament intolerable és que un Albinyana qualsevol, un d'aquells espanyols rebregats, hagi gosat maltractar-nos a casa nostra mateix. Insults com aquests, no són res més que provocacions. I el més trist i el més ridícul per nosaltres és, que aquest gran poca-vergonya, hagi aconseguit escapolar-se de les nostres mans, escudant-se sota una acta de diputat, potser la més bruta, d'unes Corts que viuen a l'ababalà, sense pena ni glòria, mancades d'autoritat.

Cada vegada que un qualsevol —Albinyana o Royo, etc., etc.— fereix els nostres sentiments més íntims, pensem fins quan els catalans continuarem tan messells!, fins quan deixarem vexar-nos vergonyosament!, fins quan esperarem contestar, d'una manera enèrgica! no de paraula, si no d'obra.

La llibertat de Catalunya, no ho dubteu, haurà fet un bon pas endavant, quan el braç dels catalans no tremoli en fer-lo caure ben feixuc sobre tots els enemics, siguin del color que siguin. Contra la provocació, el silenci és covardia, demostra la nostra impotència, palesa davant del món la manca de caràcter dels catalans, el poc amor a la nostra independència.

Sembla de fa un quant temps que hàgim fet el pensament que els pobles s'alliberen sense esforç, i això és una equivocació veritablement perjudicial per Catalunya. Entre nosaltres el patriotisme no és pas massa fort i segur, d'altra manera ens costaria molt de tolerar certes coses. En quan a sensibilitat catalanista es pot ben dir que és quasi bé nulla. Si no fos així, potser hauríem fet una mica més de cas d'aquelles declaracions ambigües que dies enrera féu als periodistes el senyor Lerroux. Parlava de l'estat de Barcelona en aquests dies de vaga incerta, deixant anar alguna frase de doble sentit que no pot plaure'ns gaire i molt menys quan es dita pel "*caudillo*", el qual en moments de relativa sinceritat, no dubtem que sent unes veritables ganes de sentir-se domador d'unes feres —diguem catalans— que molt dignament han sabut foragitar-lo més enllà de l'Ebre.

L'odici contra Catalunya, cada jorn es congria amb més intensitat. A què és degut? Molts diuen perquè comencem a tenir un estat de favor per part d'Espanya; però nosaltres no ho creiem pas així; més aviat ens convencem que si ens passa ço que estem veient és senzillament perquè encara no hem sabut fer-nos prou dignes de la nostra Llibertat Nacional; perquè hom s'hi veu amb cor encara amb nosaltres; ens manca energia i ens sobren escrúpols.

Una mostra d'aquest odi de què parlàvem el tenim també palès en el fet de la profanació de la bandera catalana i de la tomba d'en Francesc Macià, portat a cap per uns individus tan ximplers com volgueu, però que revelen en mig de tot, una opinió desfavorable per les nostres coses. A nosaltres aquest fet ens indigna per la part representativa. Hom ha volgut provocar amb això, tot Catalunya. I de provocacions en comencem ja a tenir masses. Fa molts anys que dura tota aquesta moixiganga d'injustícies, de deslleialtat, tant per una part com per l'altra. Es que pensem continuar gaire temps més d'aquesta manera?

Posem-nos —que ja és hora!— a l'expectativa, omplim-nos de coratge, per una hora que s'apropa, gràvida de responsabilitat, liquidadora de tot el passat i de tots els homes que l'han sostingut contra raó i contra natura.

L'enemic ens ensenya la manera d'atacar-lo. Provocant, boicotejant, complint tots els deures com a catalans, negant-nos a servir a un Estat que atempta els nostres drets indiscutibles; preparem un camí viable, que ha de servir-nos per a fer desaparèixer tota mena de provocacions, per a fer desaparèixer de la nostra memòria l'estigma espanyolista.

D'odi també en sabem i la venjança comença a

omplir el nostre pit llibèrrim.

LA REDACCIO.

